

6. tema – SVETI LUDVIK: UBOGIM SE OZNANJA VESELA NOVICA¹

“Raje zapravim denar za miloščino iz ljubezni do Boga kot pa zaradi lahkoživosti ali modnih muh” (Jean de Joinville, Življenje svetega Ludvika).

Dragi sin, rad bi te naučil, da imej srce polno sočutja do revežev in tistih, za katere meniš, da trpijo na telesu ali v srcu, po svoji moči jim pomagaj z moralno spodbudo ali s sredstvi. (Sveti Ludvik svojemu sinu Filipu)

Zgodovinsko ozadje: »SVETI LUDVIK IN NJEGOVA LJUBEZEN DO UBOGIH«

V kraljevi palači v Parizu je bila vedno ena soba na razpolago za reveže; vsak dan so delili hrano vsem, ki so prišli naokoli. Ob praznikih, ko jih je bilo več kot dvesto, so prihajali ubogi vseh starosti in obeh spolov, pogled nanje ni bil najlepši – raztrgane obleke, umazani, smrdljivi, tako da je celoten prostor zaudarjal, dvorni stražarji pa so se jezili. Ampak kaj potem! Pogosto je kralj sam prišel in se udeležil obeda »ubogih plemenitežev«. Hodil je med mizami, skrbel za rane, ki jih je ubogi kazal svojemu zdravniku, poslušal tožbe drugega, naročal služabniku, naj tretjemu pomaga pri hranjenju. V sredo in petek preko celega leta je povabil trinajst najbolj ubogih in jim osebno stregel pri mizi. Vsak dan je za svojo mizo posadil tri najbolj odbijajočega videza, da bi jedli z njim. Tudi gobavcev, ki so se jih vsi bali zaradi njihove kužne bolezni, ni zavračal.

V opatiji Royaumont, ki jo je osnoval, je pogosto obiskoval bolnike v bolnišnici, posebej gobavce. Tudi v najbolj zavrženem človeku je Jezus. Ludvik je to spoznal že kot otrok in tega ni nikoli pozabil.

Po Ludvikovi smrti je Cerkev začela proces za njegovo kanonizacijo in opravila daljše poizvedovanje. V njem je ugotovila, da se je na Ludvikovo priprošnjo zgodilo 67 čudežnih ozdravljenj. Večina se jih je zgodila v cerkvi Saint Denis na njegovem grobu. Množica ljudi, bolnih, invalidnih, revežev, se je zbirala okrog groba, dotikali so se ga ali ležali na njem.

V veliki večini so ljudje, ki so čudežno ozdraveli, bili ubogi ali z majhnim prihodkom, taki, ki so morali težko delati in so živeli v revščini ali so morali celo beračiti. Včasih je zapisano, da jim je ozdravljenje pomagalo, da so se izkopali iz revščine.

¹ Spodbudo je pripravila Michèle Altmeyer, OFS,.

Pastoralni vidik: "UBOGIM SE OZNANJA VESELA NOVICA"

Ludvikova vera ni bila abstraktna, zanj je *ljubiti Kristusa* pomenilo *slediti mu, ljubiti vse ljudi*. Vera je vplivala na njegovo vedenje in vodila vse njegovo delovanje, tudi njegovo velikodušnost. Vsakodnevno življenje je preživel v preprostosti, oblačil se je skromno, v kolikor niso njegove zadolžitve zahtevale, da se obleče svojemu stanu primerno. Rade volje je vabil na večerjo svetega Tomaža Akvinskega in svetega Bonaventuro, oba velikana v znanosti in modrosti, velika teologa in ubožna brata, dominikanca in frančiškana. Z enako preprostostjo je za svojo mizo sprejemal uboge. Ludvik je želel svoje življenje prilagoditi Kristusu, ubogemu in križanemu.

Nekega dne, ko so ga vprašali, katerega svetnika občuduje bolj kot ostale, jim je odgovoril: »Svetega Frančiška Asiškega, veselega in nežnega svetnika, ker je nad vse ljubil uboštvo.«

V Generalnih konstitucijah člen 15,3 beremo: »Bratje in sestre OFS naj se trudijo, da bi čimbolj omejili osebno porabo, da bi mogli bolje deliti duhovne in materialne dobrine z brati in sestrami, posebno z najbolj ubogimi. Zahvaljujejo naj se Bogu za dobrine, ki so jih prejeli, in naj jih uporabljajo kot dobri upravitelji in ne kot gospodarji.

Odločno naj se uprejo porabništvu ter ideologijam in praksi, ki bolj cenijo bogastvo kot človeške in verske vrednote in omogočajo izkoriščanje človeka.«

V členu 19,2 pa. »V duhu majhnosti naj se prvenstveno zavzemajo za reveže in odrinjene na rob, bodisi posameznike, skupine oseb, ali ves narod; sodelujejo naj pri premagovanju odrinjenosti in tistih oblik revščine, ki so sad neuspešnosti in krivice.«

OD SVETEGA LUDVIKA DO DANES

Medsebojna podelitev misli – tukaj je nekaj vprašanj, ki omogočajo, da si izmenjamo odgovore.

Imeti poslanstvo

Ko je Jezus zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. (Mt 9,36) Tudi danes je veliko ljudi izmučenih in razkropljenih ter pričakujejo Cerkev, mi pa čakamo. Kako jih lahko naše bratstvo najde?

Kako lahko z njimi delimo izkušnjo vere, Božje ljubezni, srečanja z Jezusom?

Spreobrnjenje in delitev

V svetu danes vidimo veliko revščine in osamljenosti. Mnogi ljudje nas pozivajo, naj bomo znamenje Gospodove dobrote in usmiljenja. Vsa ta pričakovanja nas lahko prestrašijo, da začnemo delovati pod vplivom strahu in obrambno. Kako naj oblikujemo svoje življenje, da bi podprli te naše brate? Kaj si drznemo narediti, da bi se dotaknili trpečega Kristusovega telesa med ljudmi? (Primerjaj Apostolska spodbuda Veselje evangelija (Evangelii gaudium), člen 24ⁱ.)

Kako lahko konkretno živimo Generalne konstitucije, člen 12,2: »Z vedro odločnostjo naj v družbenem življenju tvegajo pogumne izbire.«

Življenje v skladu z drugim vatikanskim cerkvenim zborom

Zemeljske dobrine so namenjene vsem ljudem

1. Bog je zemljo z vsem, kar vsebuje, določil za uporabo vsem ljudem in narodom, tako da morajo ustvarjene dobrine v pravem sorazmerju pritekati v roke vseh; pri tem naj bo pravičnost vodnica, ljubezen pa njena spremljevalka. Naj v skladu z različnimi in spremenljivimi okoliščinami obstoje kakršnekoli oblike lastnine, prilagojene različnim zakonitim uredbam ljudstev, vedno je treba upoštevati dejstvo, da so zemeljske dobrine določene za vse ljudi. Zato pri uporabljanju teh

dobrin človek na zunanje reči, ki jih ima zakonito v lasti, ne sme gledati, kakor da bi bile samo njegove, temveč tudi kot na skupne: v tem pomenu namreč, da morejo koristiti ne le njemu, ampak tudi drugim. Sicer pa slehernemu človeku pripada pravica, da ima del dobrin, kolikoršen zadostuje njemu in njegovi družini. Takšna je bila misel cerkvenih očetov in učiteljev, ki so učili, da so ljudje dolžni podpirati uboge, in sicer ne le iz svojega preobilja. Ker tolikeri po svetu trpijo lakoto, zato cerkveni zbor nujno poziva vse posameznike in vse oblasti, naj se spominjajo tistega stavka cerkvenih očetov: »Nasiti tistega, ki umira od lakote, kajti če ga nisi nasitil, si ga ubil«; in naj zato, vsakdo po svojih zmožnostih, res dajo na razpolago svoje dobrine ter jih koristno uporabijo zlasti na ta način, da bodisi posameznike bodisi narode oskrbijo s sredstvi, s katerimi bodo ti mogli pomagati sami sebi in se razvijati.

(Pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu, Gaudium et spes, člen 69,1)

Živeti evangelij (Mt 25,31-46)

Služiti Kristusu v ubogih

31 »Ko pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli z njim, takrat bo sédel na prestol svojega veličastva. 32 Pred njim bodo zbrani vsi narodi in ločil bo ene od drugih, kakor pastir loči ovce od kozlov. 33 Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na levico. 34 Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! 35 Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, 36 nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.« 37 Tedaj mu bodo pravični odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti? 38 Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli? 39 Kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?« 40 Kralj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

41 Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom! 42 Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, 43 tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.« 44 Tedaj bodo tudi ti odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?« 45 Tedaj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili.« 46 Ti pojdejo v večno kazen, pravični pa v večno življenje.«

ⁱ Papež Frančišek, **Evangelij veselja**, člen 24. »Potujoča Cerkev« je skupnost misijonarskih učencev, ki naredijo prvi korak, se vključijo, spremljajo, obrodijo sad in praznujejo. »Primerear – dati pobudo«: oprostite mi, prosim, to novo skovanko. Skupnost, ki oznanja, doživlja, da je Gospod dal pobudo, da nas je on prvi vzljubil (prim. 1 Jn 4,10). Zato znamo narediti prvi korak, smelo prevzamemo pobudo, gremo naproti, iščemo oddaljene in pridemo na razpotja ter povabimo izključene. Taka skupnost si neizmerno želi podarjati usmiljenje, saj je sama izkusila neskončno Očetovo usmiljenje in njegovo moč. Bolj pogumno napravimo prvi korak in se »vključimo«. Jezus je umil noge svojim učencem. Gospod se vključi in pritegne svoje, poklekne pred drugimi, da bi jih umil. A takoj zatem reče učencem: »Blagor vam, če boste to delali« (Jn 13,17). Skupnost, ki oznanja, se s svojimi dejanji vključi v vsakdanje življenje drugih, skrajša razdalje, skloni se vse do ponižanja, če je potrebno, privzame človeško življenje, dotakne se trpečega Kristusovega mesa v ljudstvu. Glasniki evangelija imajo zato »vonj po ovcah« in ovce poslušajo njihov glas. Skupnost, ki oznanja, je torej pripravljena »spremljati«. Spremlja človeštvo na vseh njegovih potih, pa naj bodo poti še tako težke in dolge. Zna dolgo pričakovati in apostolsko potrpeti. Za evangelizacijo je potrebno veliko potrpežljivosti, ki se ne ustavi ob omejitvah. Zvesta Gospodovemu daru zna tudi »obroditi sad«. Skupnost, ki oznanja, je vedno pozorna do sadov, ker Gospod hoče, da je rodovitna. Skrbno pazi na zmo in ne izgubi miru zaradi ljulke. Ko sejalec vidi, da se med zrnjem pojavlja ljulka, se ne pritožuje in ne vznemirja. Najde način, da se Beseda utelesi v določenem položaju in obrodi novo življenje, čeprav so sadovi očitno nepopolni in nedokončani. Učenec zna podariti vse življenje in gre do mučeništva, ki je pričevanje za Jezusa Kristusa. Noče si nakopavati sovražnikov, ampak želi, da bi bila Beseda sprejeta in bi razodela svojo osvobajajočo in prenavljajočo moč. Končno zna vesela skupnost, ki oznanja, vedno »praznovati«. Obhaja in praznuje vsako majhno zmago, vsak napredek v evangelizaciji. Vesela evangelizacija poskrbi za lepoto v bogoslužju. Sredi vsakdanjih zahtev pospešuje dobro. Cerkev oznanja evangelij z lepoto bogoslužja, ki je tudi obhajanje oznanjevalne dejavnosti in vir prenovljenega nagiba, da se daruje.